

Arrest

nr. 134 652 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen omwille van zijn Ahmadi-geloof.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij niet aannemelijk maakte dat hij in Pakistan persoonlijk werd geïdendeerd omwille van zijn Ahmadi-geloof. Bovendien werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden waardoor aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Inzake zijn beroep tegen die beslissing werd verzoekers asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 92 194 van 26 november 2012 geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zoverre verzoeker thans kritiek uit op voormeld arrest van de Raad inzake de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag wijst de Raad erop dat dit arrest gezag gewijsde heeft. Verzoeker had de mogelijkheid cassatieberoep tegen het betreffende arrest aan te tekenen, doch uit niets blijkt dat hij dit zou hebben gedaan. Zijn huidige kritiek op 's Raads arrest nr. 92 194 van 26 november 2012 is dan ook ter zake niet dienstig en laattijdig.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van het asielverhoor van zijn oom en tante in het Verenigd Koninkrijk, een kopie van een post-mortem rapport van Ahmad Yousaf, de oom van zijn moeder, een kopie van zijn familiesamenstelling, een print van een internetartikel over de vervolging van Master Abdul Qadoos Ahmad, een kopie van een klacht door een imam ingediend tegen zijn tante in Pakistan, een bundel uitgeprinte scans met bewijzen van de problemen die de Ahmadi in zijn dorp hebben met de moslims, een origineel bewijs van zijn domicilie in Pakistan, een internetartikel over de algemene situatie van Ahmadi in Pakistan, een print van een aanvraagformulier tot het bekomen van een Pakistaans paspoort en een print van een Pakistaans paspoort.

1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.4. Verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet en aan zijn nieuwe verklaringen omtrent de problemen die hij zou kennen met de familie van S. geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker heeft naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijgebracht die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter de desbetreffende vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoeker verwijst thans meermaals naar enkele van de door hem in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde documenten, doch hij ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot die documenten in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging. Zoals in de bestreden beslissing, waarin dienaangaande o.m. wordt verwezen naar de “Eligibility Guidelines” van UNHCR van 14 mei 2012, wordt opgemerkt, vormt de hoedanigheid van Ahmadi op zich niet het bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan, zoals in casu de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikelen en uittreksels van Facebook waarin hij naar allerlei nieuwsberichten verwijst, toont geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Ook in het door verzoeker aangehaalde arrest van het Upper Tribunal inzake MN, NH, ZN, SB en HQ t. de Secretary of State for the Home Department, van 13 november 2012 wordt besloten dat de beoordeling of iemand zal worden blootgesteld worden aan vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst afhankelijk is van de persoonlijke situatie van de betrokkene.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten omtrent zijn activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap in België, bevatten geen enkele informatie omtrent en vormen derhalve geen bewijs van de persoonlijke problemen die hij in Pakistan zou hebben gekend. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “brieven van M.M.A.” aangeduide stukken zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform

artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

1.5. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

1.6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 13 van het EVRM benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in deze verdragsbepaling.

1.7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2014, voert verzoekende partij aan dat zij bij een eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat zij “op intentionele wijze heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden”. Verzoekende partij wijst erop dat zij als Ahmadi behoort tot een kwetsbare groep en zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Zij preciseert dat zij er op gewezen heeft dat haar oom samen met zijn echtgenote in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling werden erkend, en dat zij de familie van de echtgenote vreest omdat zij mede verantwoordelijk wordt geacht voor de bekering van de echtgenote van haar oom. Verzoekende partij wijst er op dat dit element niet werd onderzocht en ook de beschikking niet ingaat op het argument dienaangaande van het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 6 oktober 2014 weerlegt of ontkracht.

Waar verzoekende partij van mening is dat haar vrees vervolgd te worden door de familie van S. omdat zij deelnam aan de bekering van S. tot Ahmadi niet onderzocht werd en ook de beschikking niet ingaat op het argument dienaangaande van het verzoekschrift, verwijst de Raad naar de beschikking van 6 oktober 2014 alwaar duidelijk blijkt dat dit onderdeel van haar asielaanvraag wel degelijk besproken werd, zowel in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking: *“Verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet en aan zijn nieuwe verklaringen omtrent de problemen die hij zou kennen met de familie van S. geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker heeft naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijgebracht die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter de desbetreffende vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.”

Zo werd geoordeeld dat blijkens de motieven in bestreden beslissing er geen geloof kan gehecht worden aan problemen die hij zou kennen met de familie van S., motieven welke niet afdoende werden weerlegt vermits verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter de desbetreffende vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting evenmin concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht stelt. Waar zij opmerkt dat haar oom samen met zijn echtgenote in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en in de beschikking van 6 oktober 2014 opgenomen grond, blijft verzoekende partij hier in gebreke.

Verder onderstreept de Raad nogmaals dat, zoals ook in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking uitgebreid uiteengezet wordt, het feit tot de Ahmadi-gemeenschap te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt. Verzoekende partij brengt immers, net zoals tijdens haar eerste asielaanvraag, geen enkel bewijs bij van haar persoonlijke problemen in Pakistan omwille van haar geloof. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“U legt namelijk enkel documenten voor die verwijzen naar de algemene situatie voor Ahmadi in*

Pakistan of verwijzen naar problemen die uw familieleden zouden gekend hebben in Pakistan. Zo legt u een post-mortem rapport voor van Ahmad Yousef, de oom van uw moeder, om aan te tonen dat hij de oom van uw moeder is. Echter, dit verslag is zo goed als onleesbaar. Daarbij blijkt uit een post-mortem verslag op geen enkele wijze waarom of door wie iemand gedood zou zijn. Daarnaast leg u een internetartikel voor over de vervolging en foltering van Abdul Qadoos Ahmad, een Ahmadi, omdat dit in verband zou staan met de dood van Ahmad Yousef. Uit het artikel blijkt echter, dat enkel de naam van uw oom erin wordt vermeldt. Uit het artikel blijkt verder niet in welke omstandigheden Ahmad Yousef omkwam of wat zijn dood met uw persoonlijke problemen te maken zou hebben. Verder is het artikel opnieuw enkel een verwijzing naar de algemene situatie voor Ahmadi in Pakistan. Ook de bundel die u voorlegt - en waarvan u beweert dat het bewijzen bevat van de Ahmadi in uw dorp en hun problemen met de moslims - én het internetartikel over de algemene situatie voor Ahmadi tonen op geen enkele wijze uw persoonlijke vrees voor vervolging aan. De klacht van een imam tegen uw tante in Pakistan wegens het gebruik van de naam Mohammad en Ahmad bij haar kinderen omdat ze Ahmadi zijn, tijdens de aanvraag van paspoorten, toont op geen enkele wijze uw persoonlijke vrees voor vervolging aan daar deze klacht tegen uw tante gericht is en niet tegen u. Bijkomend legt u nog een algemeen en leeg aanvraagformulier voor tot het bekomen van een Pakistaans paspoort en een pagina van een Pakistaans paspoort om aan te tonen dat Ahmadi als 'non-moslims' beschouwd worden in Pakistan, zij dit moeten ondertekenen en hun religie duidelijk op hun paspoort staat vermeld. Ook deze documenten houden op geen enkele wijze verband met uw persoonlijke vrees voor vervolgen, daar deze procedure van toepassing zijn op de volledige Ahmadi-gemeenschap. Verder haalt u nog aan dat er in Pakistan blasfemiewetgeving bestaat. Het CGVS is zich bewust van het bestaan van deze wetgeving, zoals blijkt uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van deze wetgeving problemen kende of op basis van de artikels die u aanhaalt vervolgd werd in Pakistan." Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar de algemene situatie voor Ahmadi zonder deze concreet op haar situatie te betrekken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS